

РЕШЕНИЕ

№ 13758

гр. София, 10.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 26 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВАСИЛЕНА ЛЮДМ.
ДРАНЧОВСКА**

при участието на секретаря **ПЕТЯ Н. НИКОЛОВА**
като разгледа докладваното от **ВАСИЛЕНА ЛЮДМ. ДРАНЧОВСКА**
Гражданско дело № 20221110159935 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са осъдителни иски с правно основание чл. 411, изр. 2 КЗ и чл. 86 ЗЗД.

Ищецът ЗАД „-“ АД твърди, че в качеството си на застраховател по договор за застраховка „Каско“ е изплатил застрахователно обезщетение в размер на 6730,20 лв. и 15 лв. ликвидационни разноси за реализирано на 01.09.2017 г. в гр. Б- ПТП. Твърди, че вина за настъпване на застрахователното събитие има водачът на застрахования при ответника ЗК „-“ АД по застраховка „Гражданска отговорност“ автомобил. Счита, че с плащане на застрахователното обезщетение в негова полза е възникнало регресно вземане за платената сума. Твърди, че след отправена до него покана ответникът е заплатил само част от дължимата сума в размер на 5932,39 лв., поради което претендира остатъка в размер на 812,81 лв., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до погасяването, както и сумата от 247,68 лв., обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода 04.11.2019 г. – 04.11.2022 г.

Ответникът ЗК „-“ АД оспорва иска по размер, като твърди, че с платената извънсъдебно сума от 5932,39 лв. е погасил регресния си дълг. Поддържа, че размерът на изплатеното от ищеца застрахователно обезщетение надхвърлял действителната стойност на претърпените имуществени вреди, а определеното и възстановено от ответника обезщетение било съобразено с действителната стойност и амортизацията на автомобила, като ищецът не е изразил извънсъдебно несъгласие с изплатената част от претендираната сума, поради което счита, че не е дал повод за завеждане на делото.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По иска с правно основание чл. 411, изр. 2 КЗ

С плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или срещу лицето, застраховало неговата гражданска отговорност. За възникване на регресното вземане е необходимо да се установят следните факти: да е сключен договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на водач на МПС, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника, да е настъпило събитие, за което ответникът носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът да е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер на действителните вреди. Съобразно разпоредбата на чл. 154 ГПК ищецът следва да установи горепосочените обстоятелства, а в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираното вземане.

С оглед становището на ответника и на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и 4 ГПК по делото са обявени за безспорни и ненуждаещи се от доказване всички обстоятелства, включени във фактическия състав на спорното право, които не касаят неговия размер, както и обстоятелството, че ответникът е изплатил на ищеца извънсъдебно сума по процесната щета в размер на 5932,39 лв. Между страните не се спори, че ответникът носи отговорност за обезщетяване на причинените вреди, респ. за възстановяване на платеното от застрахователя по имуществена застраховка на пострадалия обезщетение, като спорно по делото се явява единствено обстоятелството какъв е размерът на действителната вреда към деня на настъпване на събитието.

Съгласно заключението на приетата по делото САТЕ, неоспорено от страните, към момента на настъпване на процесното ПТП за отстраняването на причинените вреди на база средни пазарни цени, с изключение на корпус странично ляво огледало, са били необходими 5917,39 лв. В открито съдебно заседание вещото лице изяснява, че в описа на застрахователя, приложен към исковата молба, е отразено, че лявото странично огледало е предвидено за допълнителен оглед, но към момента на изготвяне на заключението не са били налице данни за извършен такъв допълнителен оглед. Предвид представените в откритото съдебно заседание от ищеца писмени доказателства, приети по делото, а именно: писмена кореспонденция между сервиса и застрахователя, въз основа на която е одобрена подмяната на корпуса на лявото странично огледало, експертът намира, че и тази щета е част от настъпилите вреди в причинна връзка с процесното ПТП, поради което стойността на ремонтните дейности за отстраняването им е в общ размер от 6730,20 лв. Във връзка с възраженията в отговора на исковата молба следва да се отбележи, че извършеният ремонт

на процесния увреден автомобил не е бил по завишени пазарни цени, тъй като видно от заключението на вещото лице, за същия не се предлагат необходимите за ремонта алтернативни авточасти, като към датата на застрахователното събитие автомобилът е бил в експлоатация 2 години, 6 месеца и 13 дни, считано от първоначалната си регистрация, поради което в рамките на гаранционния му срок се приемат изцяло фактурите за отремонтване в официален сервиз на марката, какъвто е сервизът „В-“ ООД, в който е извършен ремонтът на МПС.

Съдът кредитира изцяло заключението на САТЕ, което установява пазарната стойност на ремонта на щетите в причинна връзка с настъпилото ПТП в посочения размер от 6730,20 лв. в съответствие с изискването на чл. 386, ал. 2 КЗ, която сума съответства на размера на платеното от ищеца застрахователно обезщетение. Към тази сума следва да се добавят 15 лв. обичайни ликвидационни разноси (арг. чл. 411, изр. 1 КЗ, съобразно заключението на САТЕ), като общият размер на регресното вземане възлиза на 6745,20 лв. Следователно, след приспадане на платената от ответника сума в размер на 5932,39 лв. остава непогасен остатък от вземането в размер на 812,81 лв., поради което искът се явява основателен за пълния предявен размер и следва да бъде уважен изцяло.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД

По този иск в тежест на ищеца е да установи наличието на главен дълг и изпадането на ответника в забава, в случая и с оглед разпоредбата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД – отправянето на покана и получаването ѝ от длъжника. Задължението на делинквента (на застрахователя на неговата гражданска отговорност) към застрахователя по имуществената застраховка е задължение без срок за изпълнение, към което, с оглед регресния характер на вземането, не може да се приложи разпоредбата на чл. 84, ал. 3 ЗЗД. В случая моментът на извършеното плащане има значение само за възникване на регресното право, а длъжникът изпада в забава след покана и изтичането на 30-дневен срок, в който застрахователят трябва да определи и изплати размера на задължението си по предявената претенция или мотивирано да откаже плащането (арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД, вр. с чл. 412, ал. 3 КЗ). По делото се установява, че ищцовото дружество е отправило до ответника покана за изпълнение на паричното му задължение, получена от последния на 27.02.2018 г., към която са били приложени документите по процесната ликвидационна преписка (л. 33 от делото). Тридесетдневният срок за изпълнение е изтекъл на 29.03.2018 г., като след тази дата ответното дружество е изпаднало в забава и за претендирания период от 04.11.2019 г. до деня, предхождащ подаването на исковата молба – 02.11.2022 г., дължи мораторно обезщетение в размер на законната лихва върху главницата – сумата от 247,23 лв., за която предявеният акцесорен иск следва да се уважи, а за разликата до пълния предявен размер от 247,68 лв. и за периода 03.11.2022 г. – 04.11.2022 г. следва да се отхвърли.

По разноските

При настоящия изход на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да бъдат присъдени направените от него разноски в производството съобразно уважената част от исковите (след извършване и на компенсация с дължимите на ответника разноски съобразно отхвърлената част от акцесорния иск) в размер на 399,74 лв., платена държавна такса, депозит за вещо лице и юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗК „-“ АД, ЕИК -, със седалище и адрес на управление гр. С-, да плати на ЗАД „-“ АД, ЕИК -, със седалище и адрес на управление гр. С--, по искове с правно основание чл. 411, изр. 2 КЗ и чл. 86 ЗЗД сумата от **812,81 лв.**, представляваща непогасена част от регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по щета, образувана при ищеца под номер -, за ПТП, настъпило на 01.09.2017 г. в гр. Б- в резултат на виновно противоправно поведение на лице, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба – 03.11.2022 г., до окончателното ѝ изплащане, сумата от **247,23 лв.**, обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода 04.11.2019 г. – 02.11.2022 г., както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **399,74 лв.**, разноски в производството, като **ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 86 ЗЗД за разликата над уважения размер от 247,23 лв. до пълния предявен размер от 247,68 лв. и за периода 03.11.2022 г. – 04.11.2022 г. Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____